

[Elmquist.]

Jeg skal indrømme, der kan siges baade pro et contra i dette Spørgsmaal. Det kan naturligvis siges, at de gensidige Selskaber bestaar af Interessenter, der selv har Indflydelse paa Forsikringsbetingelserne, men herimod kan der dog anføres, at for det enkelte Medlem, der bliver forsikret, er denne Indflydelse jo nærmest af tænkt Art; den Indflydelse, der tilkommer det enkelte Medlem i en Forening, som tæller Tusinder af Medlemmer, kan naturligvis kun være rent minimal og bør jo ogsaa være det. Derfor er det maaske alligevel, naar alt tages i Betragtning, det naturligste, at Loven, naar man endelig skal have en Lov, der giver fælles Regler, omfatter saa mange Forsikringsarter som muligt og derfor ogsaa kommer til at omfatte de gensidige Selskaber. Men nu kan der jo blive Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalet i Udvalget, idet den højtærede Justitsminister har givet Udtryk for, at det er noget, han er villig til at tage en nærmere Forhandling om. For øvrigt finder jeg ikke, det kan være saa slemt for de gensidige Selskaber at komme ind under Loven, naar blot man fastholder det, jeg før gav Udtryk for var ønskeligt, nemlig at Lovens Bestemmelser kun blev ufravigelige, hvor der virkelig er Trang til fælles ufravigelige Regler, og hvor disse ikke kan skade de individuelle Hensyn; naar dette fastholdes, synes jeg ikke, de gensidige Selskaber kan have større Gene ved at komme ind under Loven end de almindelige Selskaber.

Efter min Opfattelse burde det andet høje Ting i noget større Udstrækning, end sket er, have taget Hensyn til nogle af de Ønsker, og jeg synes meget berettigede Ønsker, som har været fremsat saavel af de gensidige som af de ikke-gensidige Selskaber. Visse Ønsker har man ganske vist imødekommet; det gælder saaledes Ønsket fra Forsikringsselskaberne, Dispachørerne og Rederne om Reglerne for takseret Police ved Kaskoforsikring. Hvorledes man skulde komme udenom den aarhundredgamle Praksis, som er gældende ifølge Søkonventionen, og som ogsaa gælder i vore Nabolande, med Hensyn til takseret Police ved Kaskoforsikring, forstaar jeg nu ikke, men det andet høje Ting har altsaa ogsaa bøjet sig, nemlig ved Ændringen af § 75. Derimod er der, som sagt, andre Omraader, hvor man burde have vist større Lydhørhed overfor de Ønsker, der er fremsat fra Forsikrings-selskaberne. Forsikringsselskaberne repræsenterer dog her Sagkundskaben, og selv om jeg naturligvis har al mulig Respekt for

Juraen, synes jeg dog, den kunde og burde paa ret væsentlige Punkter have taget større Hensyn til Forsikringssagkundskaben, tilmed da en Del af de Ønsker, der er fremsat, ikke kan siges at være urimelige, set i Relation til de forsikrede. Jeg skal nævne nogle enkelte af disse Ændringer; dette finder jeg rimeligt, da det andet høje Ting, som sagt, ikke har taget Hensyn til dem.

Det bestemmes i § 11, at „er Forsikringsaftale sluttet, anses Selskabets Ansvar at indtræde allerede paa det Tidspunkt, da Selskabet eller Forsikringstageren afsender Meddelelse om, at den anden Parts Tilbud antages.

De i 1ste Stykke omhandlede Erklæringer skal anses afsendt Kl. 6 Eftm., medmindre andet bevises.“ Der er fra Forsikringsselskabernes Side med Rette peget paa, at dette er en meget uheldig Bestemmelse, og at den burde ændres, saa at den blev i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Aftaleloven.

Naar man tilstræber at skabe saa ensartede Regler som muligt indenfor nordisk Lovgivning, forstaar jeg ikke, hvorfor man i Loven om Forsikringsaftaler fastsætter en Regel om, fra hvilket Tidspunkt en Accept af et Tilbud skal gælde, og i Aftaleloven en anden Regel. Jeg synes, det, for at naa det tilsigtede: virkelig Ensartethed, var rimeligt at have ensartede Regler i de to Tilfælde, og dertil kommer, at saaledes som Bestemmelsen er affattet her i Lovforslaget, er den i hvert Tilfælde af en saadan Karakter, at den som Regel vil være umulig at bruge, og at det derfor saa godt som altid vil være nødvendigt at tilside-sætte den, ved særlig Aftale.

Men naar man paa Forhaand kan sige, at man saa godt som altid maa tilside-sætte Regelen, altid afvige fra den, kan man vist være enig om, at den er ret overflødig. Meningen med denne og andre Bestemmelser, selv om de er fravigelige, skulde dog være, at de, naar ikke særlige Forhold gør det ønskeligt, skal betragtes som Normalregler, men det kan denne Bestemmelse i § 11 absolut ikke.

Jeg kan saaledes nævne Forsikring af en større Damp. Ved saadanne Forsikringer indhentes der som Regel Tilbud fra forskellige Selskaber, det drejer sig ofte om saa store Forsikringssummer, at Selskaberne ikke har tilstrækkelig obligatorisk Dækning og derfor i det Øjeblik, Forsikringen accepteres, skal sørge for fakultativ Dækning. Og det samme gælder ved store Brandforsikringer: Før de har faaet Accep-